ДЕМОКРАТИЧНЕ СУСПІЛЬСТВО 01.07.2025 | Клер Ейнслі

Запорука прогресивного майбутнього

Лейбористська партія під керівництвом Стармера доводить, що жорстка міграційна політика не тільки нагально необхідна, а й прогресивна

Минулого місяця, виступаючи на Даунінг-стріт, 10, прем'єр-міністр Великої Британії Кір Стармер чітко дав зрозуміти, наскільки помилковою він вважає дотеперішню міграційну політику. Він назвав її «експериментом з нацією без кордонів», за який британці ніколи не голосували, та анонсував її заміну низкою заходів для посилення прикордонного контролю, підвищення кваліфікаційних вимог до іммігрантів і припинення масової міграції.

Все це виходить від британської лівоцентристської Лейбористської партії, яка довго виступала за відкритість до мігрантів. Така позиція була наслідком того, що електоральне ядро лейбористів нині становлять прогресивні городяни. Інтенсивна імміграція була вигідна їм економічно, зокрема через запобігання зростанню цін, а також відповідала їхньому гуманістичному світогляду.

Але є проблема: такі погляди зазвичай суперечать поглядам робітничого класу. Менш заможні виборці всі ці роки сумнівалися в корисності масової міграції, хвилюючись через її вплив на ринок житла, державні послуги, заробітну плату та життя суспільства загалом. У відповідь прогресивні городяни Британії (як і інших частин Європи та США) часто звинувачували робітничий клас у вузьколобості або расизмі. Не дивно, що той після цього змінював політичну прихильність. Імміграція вбила більший клин, ніж будь-яке інше питання, між лівоцентристськими партіями і їхнім традиційним електоратом.

Рух в бік більш рівного та справедливого суспільства можливий тільки в умовах

Заява пана Стармера стала визнанням того, що і політику, і політичний курс треба змінити – заради прогресивних лівих і всього, що ті обстоюють.

стабільності і згуртованості

Політологи, а також конкуренти інтерпретували його заяву як захисний маневр для зменшення загрози з боку правої антиімміграційної партії Reform UK. Почасти це правда. Саме перші кроки в напрямку більш жорсткої міграційної політики стали одним з чинників, які на виборах минулого року повернули лейбористам підтримку робітничого класу, хоча тепер партія ризикує знову її втратити. Лейбористи небезпідставно побоюються, що Велика Британія піде шляхом Німеччини, Італії та Нідерландів, де лівоцентристи програли вибори правим.

Але вважати нову політику лейбористів просто тактикою неправильно. Обережне ставлення до імміграції може бути частиною послідовного прогресивного бачення, а не просто угодою з робітничим класом проти правих. Рух в бік більш рівного та справедливого суспільства можливий тільки в умовах стабільності і згуртованості.

Важливо, що пан Стармер також проти перегинів в правий бік. Коли минулого літа Британію охопили антиімміграційні заворушення, він не став їх ескалювати, а, навпаки, негайно вжив заходів для заспокоєння людей і відновлення порядку. Небо й земля в порівнянні з мерзенними діями адміністрації Трампа проти протестів цього місяця в Лос-Анджелесі.

Та все-таки в питанні імміграції суспільство схиляється на бік правих, тому що частина лівих зневажила фундаментальну істину: можливість контролювати кордони й вирішувати, хто може, а хто не може в'їжджати в країну – ключова складова демократії. Втрачаючи цю можливість, громадяни втрачають і контроль над країною. Без міцних кордонів держава загального добробуту, яка існує завдяки тому, що виборці згодні платити податки, щоб допомогти співгромадянам, розвалиться. Якщо люди вважають, що національні уряди не мають сенсу, це не означає, що ми прямуємо до соціалістичної утопії, як уявляють деякі прихильники відкритих кордонів. За відсутності порядку пріоритетом стає виживання.

Незахищені кордони порушують психологічну стабільність. Я пригадую розповіді одного родича про те, як до кам'янистого берега на південному узбережжі Англії, де ми гралися в дитинстві, прибивало човни, повні чоловіків, які спокійно висаджувалися на гальку і йшли вглиб країни. Слабкі кордони – це дестабілізація, яка має величезний політичний вплив.

Масова міграція також має значний вплив, який особливо гостро відчуває саме робітничий клас. Щороку до Великої Британії приїздить приблизно стільки людей, скільки живе в Шеффілді, шостому за величиною місті країни. Такі масштаби майже завжди шкодять єдності. Висока імміграція вже впливає на доступність субсидованого житла, а також перешкоджає зростанню заробітної плати та формуванню соціальних зв'язків. Якщо такий темп збережеться в наступне десятиліття, Велика Британія ризикує залишитися без поповнення державних ресурсів, необхідних для існування згуртованої спільноти. Цифри мають значення.

Незахищені кордони порушують психологічну стабільність

Суть нинішньої прогресивної дилеми – ідентичність. Ліві відійшли від класової належності до інших характеристик, чим відштовхнули від себе багатьох виборців робітничого класу. Ліберальному порядку загрожують авторитаристи, як праві, так і ліві. Тож має з'явитися нова прогресивна політика, яка б закріплювала людей в тих ідентичностях, що дають їм змогу почуватися безпечніше й ближче одне до одного. Можливе рішення – оновити саму концепцію сучасної нації. Відправною точкою нового прогресивного майбутнього може стати ідея спільноти, яка забезпечує безпеку й можливості і якій ми зобов'язані стільки, скільки очікуємо від неї.

Праві помиляються, коли визначають націю за етнічною належністю або повністю виключають імміграцію. Але помиляються й ліві, коли впроваджують ультраглобалізм, який розмиває національну ідентичність і почуття належності, яке дає національна спільнота. Сучасна національна ідентичність, заснована на колективній відповідальності, заслуженому громадянстві та спільних труднощах і досягненнях, може стати початком возз'єднання суспільства.

Дедалі більше прогресистів це усвідомлює. Наприклад, прем'єр-міністерка Данії Метте Фредеріксен з 2019 року змінила підхід своєї лівоцентристської партії до імміграції, наголосивши, що обмеження імміграції – це прогресивно, оскільки допомагає зберегти данську соціальну модель, яка дуже подобається громадянам. Така позиція дозволила пані Фредеріксен обіграти данських ультраправих. Пан Стармер, власне, намагається наслідувати її. Деякі демократи в Конгресі США теж почали рухатися в цьому напрямку.

Іммігрaція повинна перетворитися з питання, якого прогресисти уникають, на питання, яке вони вирішують. За правильного підходу це може сприяти тому, що національна спільнота й громадянство стануть основою нової прогресивної політики. І йдеться про дещо більше, ніж перемога над правопопулістами. Йдеться про шанс виправити помилки сучасного глобалізму та створити сильні, впевнені в собі, згуртовані нації.

(c) The New York Times

Переклад з англійської Дар'ї Прусенко

Клер Ейнслі

Клер Ейнслі (Claire Ainsley) – колишня радниця Кіра Стармера, директорка проєкту лівоцентристського оновлення Інституту прогресивної політики.